

Sygn. akt IV U 153/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR del. Elżbieta Wojtczuk

Protokolant st. sekr. sądowy Iwona Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2014r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z wniosku K. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 10 stycznia 2014 r. Nr (...)

p o s t a n a w i a :

I. odrzucić odwołanie;

II. przyznać ze Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Siedlcach) wynagrodzenie adwokat M. W. w kwocie 73,80 (siedemdziesiąt trzy i 80/100) zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu K. N. z urzędu.

Sygn. akt: IV U 153/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 stycznia 2014r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 57 i art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) odmówił K. N. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu powyższej decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem z dnia 20 grudnia 2013r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, a nie całkowicie, a niezdolność do pracy powstała dalej jak 18 miesięcy od ustania zatrudnienia. Wobec powyższego nie zostały spełnione przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt 3 i art. 58 ust. 4 w/w ustawy (k.84 akt organu rentowego).

Odwołanie od w/w decyzji złożył K. N. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podnosił, że decyzja nie jest zgodna z przepisami i stanem faktycznym. Jego zdaniem, skoro Lekarz Orzecznik ustalił, że jest on częściowo niezdolny do pracy do 31 października 2014r., to organ rentowy winien był przyznać mu uprawnienia do renty do tej daty. Wniósł o ustanowienie dla niego pełnomocnika (odwołanie k.2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie, wskazując, iż ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS do Komisji Lekarskiej ZUS, a ponadto powołując się na przepisy prawa,

uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji i orzecznictwo Sądu Najwyższego (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3-4).

Postanowieniem z 27 czerwca 2014r. Sąd ustanowił dla ubezpieczonego K. N. pełnomocnika z urzędu.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony K. N. był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 31 grudnia 2013r. (decyzja organu rentowego z 7 stycznia 2013r. k.65 akt organu rentowego). W dniu 25 listopada 2013r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.81 akt organu rentowego). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował wnioskodawcę na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 20 grudnia 2013r. ustalił, że ubezpieczony K. N. jest częściowo niezdolny do pracy (wypis z orzeczenia Lekarza Orzecznika z 20.12.2013r. k.83 akt organu rentowego).

K. N. nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS do Komisji Lekarskiej ZUS (bezsporne).

Decyzją z 10 stycznia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił K. N. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z dn. 10.01.2014r. k.84 akt organu rentowego). Organ rentowy opierając się na stanowisku Sądu Najwyższego wyrażonemu w orzeczeniu z 9 lutego 2010r., sygn. akt I UK 223/09 stwierdził, że prawo do renty nie przysługuje, bowiem prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przedłuża się w sytuacji, jeżeli stopień niezdolności do pracy utrzymuje się w dalszym ciągu na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 477⁹ § 3¹ kpc sąd odrzuca odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie zachodzi podstawa do zastosowania art. 477⁹ § 3¹ kpc, bowiem ubezpieczony nie wniósł odwołania od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 20 grudnia 2013r. i swoje odwołanie opiera wyłącznie na tym, że nie zgadza się z orzeczeniem Lekarza Orzecznika. Należy bowiem uznać, że od stwierdzenia u ubezpieczonego całkowitej niezdolności do pracy uzależnione jest jego prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Nadmienić bowiem należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2010 r., I UK 223/09 „Art. 57 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS ma charakter przepisu szczególnego w stosunku do jego ust. 1 i jako taki musi być wykładany ściśle, zważywszy że określone w nim szczególne warunki nabycia prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy stanowią odstępstwo od zasad powszechnie obowiązujących przy ustalaniu uprawnień rentowych. Oznacza to, że prawo do renty przyznane na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy przysługuje wyłącznie pod warunkiem utrzymania stopnia całkowitej niezdolności do pracy, którego to warunku nie spełnia już osoba, u której ustąpił stan całkowitej niezdolności do pracy a utrzymuje jedynie częściowa niezdolność do pracy.”

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w postanowieniu.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. Nr 2013, poz. 461).